

מזכרונותיו של אפרים קישון

מדי בוקר, בשעה קבועה, עברתי את הדנובה בדרכי לסדנה [בה למד צורפות]. מולי, מעברו השני של הגשר, היתה מופיעה נערה צעירה, בת גילי, עם עיניים כחולות בהירות, ואני זוכר שהיו לה הליכה קלילה ורגליים יפות. אחרי שהתרגלנו לפגישות הקבועות על הגשר, התחלנו לחייך זה לזה, ואם היו הזמנים כתיקונם, אולי היו החיוכים האלה מובילים אותנו לספסל בגן הציבורי הסמוך...

אולם בינתיים כבשו הגרמנים את הונגריה, ואין צורך לומר לך, שהדבר הראשון שעשו, היה לסמן את היהודים במגן דוד צהוב. גודלו צריך היה להיות בדיוק שמונה סנטימטרים, ברוחב ובגובה, תפור מלפנים ומאחור על כל בגד, כדי שאפשר יהיה לזהות יהודי מכל כיווני המבט.

בבוקר שלמחרת פסעתי על הגשר והנערה הלכה מולי ואני חייכתי אליה וגם היא חייכה, אלא שהחיוך קפא על פרצופה הנאה ונהפך למבוכה מהולה בסלידה עמוקה. לא אשכח זאת לעולם. היא הבחינה בכוכב הצהוב על חזי, ובבת אחת נהפכתי בעיניה מנער מצודד לפשפש עלוב. הוספתי לפסוע על הגשר והדמעות זלגו מעיני.

בתוך ירון לונדון, **קישון: דו שיח ביוגרפי** (מעריב: 1993), ע' 78-79